

OP HET ZONNIGE door Johanna PLEKJE

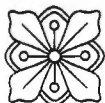

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

OP HET ZONNIGE PLEKJE

DOOR

JOHANNA

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Houd me niet tegen! Ik wil, ik moet weg. blz. 26

HOOFDSTUK I.

Op weg naar school.

„Daar staat ze weer. Kom er maar in! Je plaats is klaar!” lachte Nelly Govers, en haar witte tandjes schitterden, terwijl zij uit het portierraampje naar buiten keek.

„Dat vervelende kind! Die stijve prent! Zeg, zou ze kunnen lachen? Zou ze dat ooit gedaan hebben?” zei Greet, Nel's zuster, die recht tegenover haar bij het raampje van de coupé zat.

„Ik geloof het niet! Maar één ding is zeker, ze laat het óns doen. Dat is het eenige goede, dat die stijve hark ons bezorgt. Stil, daar heb je ze!”

De conducteur opende de deur van de coupé, en spoedig daarop trad het voorwerp van de vroolijkheid der meisjes binnen. Het was een lang, tenger meisje met een bleek, effen gezichtje, dat nog strakker werd, toen zij plaats nam tusschen haar reisgenootjes. Zij wist wat haar te wachten stond in de tien minuten, welke de reis duurde. Het was allen dag hetzelfde. Het scheen wel of Nel nooit moe werd van het plagen dat ze deed. Deze dagelijks terugkeerende minuten, 's morgens en 's middags, waren een ware kwelling voor Letta van Pree. Had ze maar een fiets!

Dan had ze naar school kunnen rijden. Liever door weer en wind en heel alleen den weg afgefietst naar de stad dan twee keer daags het mikpunt te moeten zijn van haar kwelgeesten.

„Kom maar binnen! Je plaats wacht je al. Wees maar niet bang: ik zal niet te dicht bij je komen. Ik zal op een eerbiedigen afstand blijven van Juffrouw kruidje-roer-me-niet,” verwelkomde Nel.

Letta gaf geen antwoord. Zwijgend ging ze zitten en deed daarna een poging om een boek uit haar schooltasch te nemen met het doel om een van haar lessen nog eens over te zien.

„Heila, niet zoo onbeleefd! Lezen in ons gezelschap!.... In die paar minuten kun je toch niets meer leeren.” En Nel trachtte haar het boek afhandig te maken.

„Laat me met rust. Ik zal doen wat ik wil,” zei Letta boos.

„Ha, ha, ons harkje begint te leven,” spotte Nel. „Ik mag wel oppassen; anders vliegt ze mij nog aan. Dat zie je meer van die stillen: als ze nijdig worden, zijn ze gevaarlijk. Passen jullie allemaal maar op je oogen, hoor!”

„Je bent me niet waard, dat ik een woord aan je verspil, vervelend spook!” En minachtend krulde Letta haar lip, vast besloten om allen schimp en smaad verder met een verachtelijk stilzwijgen te beantwoorden. Zij hield haar boek met beide handen stevig vast, opdat het haar niet onverhoeds ontnomen zou worden en om Nel te laten zien, dat zij voor haar niet buigen en het voor haar niet wegbergen wilde.

Het tochtje was gelukkig spoedig ten einde. Toch

duurde het Letta lang genoeg. Arm kind! Hoe was haar hart verbitterd door de gedachte, dat zij onbemind was bij haar kameraadjes; dat zij integendeel een voorwerp was voor hun plaag- en spotlust. Waarom was dat toch zoo? Wat deed ze hen ooit? Waarmede verdiende zij hun spot en schimp?

Zonder dat zij het wist of wilde, gaf Letta toch wel eenige aanleiding tot de onaangenaamheden, die zij ondervond. Zij was niet zooals andere meisjes. Zij was wat stil en eenzelvig van aard. Uitgelaten en dol vroolijk zooals Nel en Greet, neen, dat was ze nooit. Ze kon niet met hun grappen meedoen. Het lag niet in haar natuur, en de omgeving, waarin zij was opgegroeid, had er niet toe medegewerkt om in de verste verte haar op die twee zusters te doen gelijken. Broers en zusters had zij nooit gehad. Haar moeder was vroeg gestorven; en haar vader, wiens stillen, teruggetrokken aard zij geërfd had, had uit een ernstige ziekte een zwakke gezondheid en een gebrekkig lichaam overgehouden. Soms lag hij weken achtereen te bed. Dan zag Letta haar vader slechts enkele malen per dag en was zij overigens geheel overgelaten aan de zorg en het gezelschap van juffrouw Van Lent. Deze dame was een uitnemende huishoudster en een goede ziekenverpleegster, maar zij miste de gave om het leven van het eenzame meisje zonnig en gelukkig te maken.

Toen de heer Van Pree ingezien had, dat hij toch nooit meer in staat zou zijn om deel te nemen aan het werkzame leven van vroeger, had hij een huisje gekocht op een plaats dicht bij de stad zijner voormalige inwoning. Buiten toch zou hij rustiger

kunnen leven en de buitenlucht genieten. Als hij niet bedlegerig was, maakte hij kleine tochtjes in een wagen, dien hij zelf besturen kon. Dit was een van zijn grootste genoemens. Het was zoo rustig op de buitenwegen. Er was geen gevaar. Niemand of niets stoorde hem op die uitstapjes. Iedereen kende den gebrekkigen man. De voerlieden ontzagen hem, als zij hem zagen aankomen en lieten bijtijds hun paarden op zij gaan. Zijn vriendelijke groet was in hun oogen belooning genoeg voor hun blijk van zorg en oplettendheid. Gedurende ieder tochtje gevoelde de heer Van Pree zich dankbaar gestemd over het besluit, dat hij genomen had. Hoe gelukkig maakte het hem, dat hij het stadsleven vaarwel had gezegd!

Maar Letta was er niet blij om. Zij verbeeldde zich dat zij veel gelukkiger zou zijn geweest, als zij in de stad waren blijven wonen. Dan had zij immers niet tweemaal per dag met die akelige Nel en Greet opgesloten behoeven te zitten, maar dan had zij altijd dadelijk uit school thuis kunnen komen. Dat zou haar heel wat onaangenaams bespaard hebben, want ook de andere meisjes, die heen en weer moesten reizen, werden door Nel en Greet opgestookt, vooral door die Nell!

De heer Van Pree echter wist van al dat verdriet niets. Hij had zelf veel te dragen. Dit beséf beheerschte Letta altijd zoodanig, dat het nooit in haar opkwam hem deelgenoot te maken van haar moeite en bezwaren. Nòg minder dacht zij er over, om juffrouw Van Lent haar vertrouwen te schenken. Deze dame zorgde er wel voor, dat Letta goed gevoed en gekleed werd, maar verder nam zij geen deel in het lief en leed van

het eenzame moederlooze meisje, dat hoe langer hoe meer eenzelvig en gesloten werd.

Maar o, hoe snakte zij naar een vriendinnetje! Hoe blij zou zij zijn, als zij een hart mocht vinden, dat haar verstond en liefhad; als zij een meisje kennen mocht, in wier oogen zij welwillendheid en medegevoel kon lezen, in plaats van kouden spot.

Wanneer men op den bodem van haar hart had kunnen zien, dan zou men daar de begeerte hebben gelezen naar zulk een lieve vriendin. Hoe gelukkig waren andere meisjes, die er een mochten bezitten!

Maar dat geluk zou haar wel nooit te beurt vallen, meende zij.

HOOFDSTUK II.

Nita.

Letta had wel eens een poging aangewend om aan het gezelschap van de andere meisjes in den trein te ontkomen. Op zekeren morgen was zij in een andere coupé gestapt. Maar dit was haar zóó duur te staan gekomen, dat zij het daarna maar niet meer geprobeerd had. Nel en Greet hadden haar daarmee zoo vreeselijk geplaagd en het haar zelfs nog zuur gemaakt op weg naar school. Deze poging tot ontkoming had haar van den regen in den drop gebracht. Zij werd daarna op straat en dikwijls zelfs nog in de kleedkamer van de

school vervolgd door een rijmpje, dat de ondeugende Nel had uitgedacht. Het ging als een geveugeld woord van mond tot mond, en zij moest het gedurig weer hooren. Het klonk haar nog in de ooren, als zij, voor dien dag bevrijd van haar plaaggeesten, op het perron van haar woonplaats stond, en de trein met de andere meisjes verder reed. Het luidde aldus:

„In een andere coupé
Kruipt het bange Letje;
Want dat saaie ongeluk
Houdt niet van een pretje.”

Dit hatelijk rijmpje was een ware marteling voor Letta en maakte dat zij — als dat mogelijk was — nog schuwer en stijver werd dan voorheen.

„Neen maar, kijk nou eens! . . . Heb je ooit zoo'n raar figuur gezien!?” riep op zekeren middag Nel haar kameraadjes toe, terwijl de trein stilstond aan het eerste station. „Wat een gekke man is dat nou! Hij heeft bepaald geen beenen.”

Om Nel te verontschuldigen is het noodig te zeggen, dat zij op dat oogenblik niet wist dat de man, die met gebrekkige bewegingen zijn wagentje verplaatste, Letta's vader was. Als zij dat geweten had, zou zij wellicht haar uitroep wel voor zich gehouden hebben. Een oogenblik schaamde Nel zich dan ook, toen Letta met fonkelende oogen haar aanzag en op harden, scherpsten toon uitriep: „Dat figuur, die man, is mijn vader. Nou weet je het!”

Nel zei niets. Ook de andere meisjes zwegen, en dien middag hoorde Letta, toen zij uitgestapt was, zich

niet meer uit de coupé naroeppen, zooals dat anders altijd het geval was.

Ja, Nel schaamde zich. Maar het duurde niet lang. Spoedig begon ze weer: „Nou ja, kon ik ook weten dat die man haar vader was! Dat kon ik toch niet ruiken!”

„Neen, Nel! dat kon je niet,” klonk een stem. „Maar je kon het wel laten om die arme Letta zoo te treiteren! Ik vind het gemeen van je. Ik had het al lang gezegd moeten hebben, en het was flauw van me dat ik zoo lang mijn mond hield.”

Even zweeg Nel verbluft. Nita van Bonten, die dit gezegd had, was een stil meisje; nooit haantje de voorste. Klein van gestalte, met blond haar en een zacht gezichtje, ging zij rustig haar weg. Nel wist niet beter dan dat ook Nita een soort van bewondering voor haar guitigheid had, al zong ze ook het rijmpje nooit mee, en al betuigde zij evenmin haar bijval door mee te lachen en pret te maken om Letta's verlegenheid. Maar dit protest van Nita's zijde was iets, dat Nel in 't geheel niet verwachtte, en dat zij evenmin verdragen kon. Verbeeld je, zoo'n klein ding zou haar de les lezen!

„Hoor ons Nitaatje eens uit den hoek schieten! Wel, wel, je zoudt zeggen! Wat gaat er al niet aan het preeken!”

„Haar vader is ook dominee, moet je denken,” viel Greet haar zuster bij. „Licht dat ze als een goed kind wat van hem leert.”

„'t Kan me niet schelen wat jullie van me zegt. Ik vind jullie alle twee een paar vervelende schapen.”

Dat was uit Nita's mond een ongehoord scheld-

woord. En misschien zou er wel een echte twist ontstaan zijn, indien op dat oogenblik de reis niet ten einde was geweest. Nel en Greet moesten samen de spoorlijn oversteken. En Nita's huis was vlak bij het station.

„Nou, dag hoor, tot morgen!” riep Nel. „Droom maar niet van die stijve hark!”

Toch was Nel blij, dat het maar niet tot een formeele ruzie was gekomen. Zij en Greet beiden waren wel op Nita's vriendschap gesteld. Wie zou dat lieve, zachte meisje ook niet mogen lijden, ook al deed ze niet altijd met Nel's grappen mee? En dan . . . binnenkort zou Nita jarig zijn, en zouden er meisjes gevraagd worden. Het was altijd een echt feest, als Nita visite had. De voorzijde van de pastorie zag er niet zoo aantrekkelijk uit, omdat het huis een weinig achteruit stond; aan de eene zijde was het postkantoor gebouwd, en aan de andere een hoog schoolgebouw. Maar de achterzijde van het huis maakte alles goed. Was er ergens een tuin te vinden, zooals de pastorie-tuin van dominee Van Bonten? Groot was die tuin, vol schoone bloemperken en heesters, en eindigende in een soort boschje met aardige smalle kronkelende paadjes. In dat boschje kon je verstoppertje spelen en allerlei andere gezellige spelletjes doen. 't Was heerlijk om een dagje bij Nita op visite te zijn.

„Die Nita!” merkte Nel onderweg op. „Wat maakte ze zich dik om dat vervelende kind!”

„Ja, dat vind ik ook,” gaf Greet toe. „Alsof je je mond niet zou gehouden hebben, als je geweten hadt dat die rare man Letta's vader was.”

„Natuurlijk zou ik dat.” Nel wilde toch niet zoo

ongevoelig schijnen, dat zij met een gebrek zou spotten. „Dat kon Nita toch wel begrijpen.”

„Ik zou er me verder maar niets meer van aantrekken, als ik jou was,” raadde Greet aan.

HOOFDSTUK III.

Het plantje in de schaduw.

’t Was nog wel niet tot een twist gekomen tusschen Nita en Nel, maar heel veel had het toch niet gescheeld, en Nita kon het niet helpen dat haar moeder dadelijk aan haar gezicht zag dat iets haar had ontstemd, en dat zij haar daarom terstond vroeg: „Scheelt er wat aan, Nita? Er is toch niets op school gebeurd?”

„Waarom denkt u dat? Neen, Moeder! op school is niets gebeurd. Maar die nare Nel en Greet!”

Een meisjesruzietje, dacht mevrouw Van Bonten. Nu, dat buitje zal wel gauw weer overtrekken. Zij vroeg niet verder, maar wachtte af of haar dochtertje uit zich zelf zou gaan vertellen. En Nita’s hart was veel te vol om dat te kunnen nalaten.

„Och, weet u; ze plaagden Letta van Pree weer zoo erg. Ik kan het niet uitstaan, dat ze dat doen en ik heb zoo’n medelijden met haar. Nu kwam van middag haar vader haar aan het station afhalen. Dat is een zieke, half lamme man, die in een wagen rijdt. Nel zei daar wat van en Letta werd boos. Nel schrikte toen, want ze had niet geweten dat het Letta’s vader

was. Maar ik heb er toch wat van gezegd; want ik vind het echt gemeen om haar altijd zoo te plagen. Letta heeft geen moeder, alleen maar een ongelukkigen vader en een juffrouw."

"Geen moeder!" Dat was het ergste van alles, vond Nita. En ze keek haar eigen lief moedertje aan. Verbeeld je, dat zij die missen moest! Ze dacht, dat ze dan ook wel stil zou worden en dat ze geen plezier in grapjes zou hebben, evenals Letta.

"Arm kind!" zei mevrouw Van Bonten. "Ik ben er blij om, hoor, dat jij niet mee doet aan dat geplaag. Hoe schandelijk om iemands leven te bederven. Hoe geheel anders zou zulk een teruggetrokken meisje nog kunnen zijn, als haar kameraadjes lief tegen haar waren. Zulke arme misdeelde kinderen doen mij altijd denken aan een plantje, dat niet op een zonnig plekje staat. Hoe zouden daaraan bloempjes kunnen groeien? Het plantje kan niet tieren: het kwijnt weg. Maar zet het eens in de zon, dan dan zal het wel gaan groeien en bloeien. Dan komt er wel fleur en kleur."

"Wat zegt u dat aardig van dat plantje. Ja, 't is waar, als al de meisjes lief tegen Letta waren, dan zou ze zeker heel anders zijn. Dat geloof ik vast."

"Zou jij er dan geen lust in hebben, Nita! om dat plantje op een zonnig plekje te zetten?"

"Ik heb haar nog nooit geplaagd, Moeder!"

"Dat wil ik best gelooven. Maar dat is toch nog iets anders dan het plantje op een zonnig plekje te zetten. Verbeeld je maar eens, Nita! dat wij in den tuin een plant hadden, die maar niet wilde groeien, omdat ze steeds in de schaduw stond, en als we dan zeiden: „We doen haar toch geen kwaad." Neen, daar

zouden we niet mee klaar zijn. We zouden haar van die plaats moeten wegnemen en haar in de zon zetten, nietwaar? Zoo, lieve Nita, moet je niet tevreden zijn met de gedachte: „Ik plaag Letta niet.” Neen, je moet — wanneer je Gods wil wilt doen — dit meisje, dat Hij op je weg gebracht heeft, het leven zonnig en blij maken. Herinner je je niet, dat Vader van morgen las hoe de Heiland het land doorging, goed doende? Dat wil niet zeggen, dat Hij Zijn weg ging zonder iemand kwaad te doen, maar Hij ging al zegenende, al weldoende. Zooals Hij, kan niemand zijn; maar behooren wij niet te wandelen in Zijne voetstappen; en wanneer Hij ons in de gelegenheid stelt, zouden wij dan niet gaarne om Zijnentwil een lichtstraal doen vallen in een eenzaam hart?”

„Wat moet ik dan met Letta doen, Moeder?” vroeg Nita zacht.

„In de eerste plaats vragen of God je daartoe bereid en geschikt wil maken, en dan verder iedere gelegenheid aangrijpen. Oogen en ooren open en . . . het hart! En dan, Nita, dan zal je eens zien wat je voor dat meisje misschien nog wezen kunt. Hoe blij zou ik zijn, als mijn kind deed wat God de Heer van haar verlangt.”

„Ik heb al tegen Nel en Greet gezegd, dat ik het leelijk van haar vond om Letta zoo te plagen. Maar ik zei het boos, en toen . . .”

„Toen maakte je daardoor de zaak niet beter. Dat is te begrijpen. Maar zeg, Nita, hoe zou je er over denken om Letta ook op je verjaardag te vragen?”

„Letta ook vragen?”

„Ja zeker. Waarom niet? Zij mag hier 's avonds

met alle liefde blijven logeeren, als het wat laat mocht worden. Als je dat doet, dan zou je in waarheid het plantje in de zon zetten."

"Maar zouden Nel en Greet dan wel willen komen? Verbeeld u, dat die eens bedankten!"

"Dat doen ze niet. Wees daar maar niet bang voor. Ze komen veel te graag. Wel zullen ze er wat tegen hebben in te brengen. Maar zóó'n vaart zal het niet loopen. En wie weet of het nog geen toenadering tusschen hen geeft."

"Verbeeld u, dat Nel en Greet nog eens goede vriendinnen met Letta werden. Moeder! ik zal haar vragen. Ja, ik doe het. Wat zal Letta blij zijn! Ik geloof dat ze nooit ergens gevraagd wordt. Ik vraag het haar morgen, zoodra zij in den trein stapt."

Nita was vol vuur voor het mooie plan. Maar toen zij den volgenden morgen in de spoorwegcoupé zat en het station naderde, waar Letta in moest stappen, had ze nog niets gezegd van haar voornemen. Ze zag er tegen op. En ze moest het toch doen. 't Was veel beter dat Nel en Greet het van te voren wisten. En ze waren nu niet zoo plagerig als anders; want Nel schaamde zich toch altijd nog een beetje, dat zij gisteren zulke onvriendelijke opmerkingen over Letta's vader had gemaakt.

Nita vond het erg moeilijk om het te zeggen. 't Was of de woorden niet over haar lippen konden komen. Gek, om daar nu zoo tegen op te zien! Wat had Moeder ook weer gezegd? O ja, zij moest vragen of God haar helpen wilde om te doen wat goed was. Van morgen had ze het al gevraagd, maar terloops. Ze had altijd zoo'n haast om naar den trein te komen

Toen wist ze ook nog niet dat het zoo moeilijk zou zijn om te vertellen, dat ze ook Letta vragen wilde op haar feest. Ze zou God om kracht bidden, stilletjes, zoodat Nel en Greet, die beiden uit een raampje zaten te turen, er niets van merkten.

Toen zij God om Zijn hulp had gevraagd, dacht ze: „Nu moet ik mij ook aan niets storen; nu moet ik het dadelijk doen.” En zonder er verder meer over te denken, zei ze op eens: „Zeg, ik ben van plan om Letta ook op mijn verjaardag te vragen. Moeder vindt het goed.”

„Wat! Wat!” riepen Nel en Greet tegelijk en bleven een paar oogenblikken daarna sprakeloos. Maar spoedig raakten hun tongen weer los.

„Als je dat doet!” riep Nel.

„Dat onmogelijke kind!” merkte Greet op.

„Al de pret zou er af zijn, als je dat deedt. Ik heb zin om dan maar liever weg te blijven.”

„Ik heb ook zin om weg te blijven,” klonk Greet's echo.

„Als jullie dat wilt, dan blijf je maar weg.” Vastberaden klonk nu Nita's toon en de beide meisjes keken haar verwonderd aan.

„Ik begrijp niet, wat je tegenwoordig bezielt,” zei Nel.

„Ze zal het wel laten,” stelde Greet gerust. „Ze zal ook wel begrijpen dat de heele verjaarsvisite bederven zou, als dat meubel er bij kwam.”

De trein hield nu stil en Letta stapte in. Haar gezichtje stond, als het wezen kon, nog strakker dan anders. Zwijgend zette zij zich op de ledige plaats naast Nel. Ze zag er uit alsof niemand een woord

uit haar zou kunnen krijgen. Ze deed nu ook geen enkele poging om een boek uit haar tasch te nemen. Toen Nita, die schuin tegenover haar zat, haar aanzag, moest zij maar al denken aan hetgeen haar moeder gezegd had van dat plantje dat altijd maar in de schaduw stond. Als de zonneschijn van liefde en vriendelijkheid Letta's hart verwarmde en koesterde, zou zij dan ook even heerlijk veranderen als een plantje, dat in het zonnelicht wordt gezet? Zij kon niet laten Letta aan te zien en zich die groote verandering ten goede voor te stellen.

Nel zat wel voortdurend aan Greet lachend allerlei teekens te geven, maar zij liet dezen morgen toch haar gewone plagerijen na. Het was buitengewoon rustig in de spoorwegcoupé.

Toen Letta op straat was en zich haastig voortspoodde vóór de andere meisjes uit, hoorde ze een lichten voetstap achter zich.

„Dat is zeker Nel, die haar shade in wil halen,” dacht ze en begon nòg harder te loopen.

Maar de voeten achter haar repten zich even vlug en ze werd ingehaald niet door Nel, maar door Nita.

„Letta! . . . Wat loop je toch hard. Luister eens. Ik heb je wat te vragen.”

Letta had van Nita nog nooit iets onaangenaams ondervonden. Maar ze was nu eenmaal wantrouwend. Ze maakte een onwillige beweging, die even duidelijk als woorden scheen te willen zeggen: „Laat me maar liever met rust.”

Dat was niet aanmoedigend voor Nita. Doch ze dacht maar dadelijk weer aan het plantje, dat nog nooit in het zonlicht had gestaan, en ook dat het zoo gelukkig

was om Gods wil te mogen doen. Ze zag er niets meer tegen op om verder te gaan, ook al was Letta op dit oogenblik nog verre van toeschietelijk.

„Luister eens, Letta! De volgende week Woensdag ben ik jarig en dan mag ik visite hebben. En nu wou ik zoo graag dat jij dan ook bij ons kwam. Moeder vindt het goed. Ze zegt dat je dien nacht bij ons moet logeeren. Doe je het, Letta? Je zoudt er mij zoo'n groot plezier mee doen.”

Wanneer een plantje van zijn ongunstige plaats wordt weggenomen en gezet in den zonneschijn, begint het niet opeens op te leven. Integendeel: het laat eerst de blaadjes hangen en ziet er uit alsof de verplaatsing het geen goed, maar eerder kwaad heeft gedaan.

Nita's vriendelijke uitnoodiging was evenmin in staat om Letta's stugheid en geslotenheid dadelijk te doen verdwijnen. Ze bleef midden op straat stil staan, één en al verbazing en ongeloof.

„Ja, toe. Doe je het?” drong Nita's zachte stem.

Toen eerst begon Letta te spreken: „Wou je *mij* hebben op je verjaardag; *mij*? Meen je dat?”

„Ja, zeker meen ik dat. Ik meen het echt, hoor!”

„En Nel en Greet dan?”

„Die komen ook!”

„En hoe zouden ze het vinden, als ik ook kwam?”

„Dat vraag ik hun niet. Ik heb het hun gezegd. Ze weten het al. En als het hun niet bevalt, dan blijven ze maar weg. Maar jij moet komen. Zal je het doen?”

„Ik zal het Vader vragen of hij er niets tegen heeft en morgen zal ik het je zeggen,” luidde het antwoord kalm en effen.

't Viel Nita tegen. Ze had gewild dat Letta blijdschap aan den dag zou gelegd hebben. „Ze is toch ook wel wat saai en stijf; dat is ze,” dacht Nita. „Ik geloof niet eens dat ze het prettig vond om op mijn verjaarsvisite gevraagd te worden. Maar Moeder zal zeker zeggen, als ik het haar vertel: „Och, het arme plantje staat ook nog niet in de zon.””

HOOFDSTUK IV.

De verjaardag.

Letta nam den volgenden morgen de uitnoodiging aan tot groote vreugde van Nita. Nel en Greet hadden zich intusschen bedacht. „We laten ons door dat vervelende schepsel niet van ons plezier afhouden. Dat kan je begrijpen,” had Nel besloten.

„Natuurlijk niet. Dat zou ook wat zijn. Eer we dat deden,” vond Greet.

„Maar één ding, ze zal haar plezier op kunnen. Dat verzeker ik je,” dreigde Nel. „Wat die Nita mankeert, ik begrijp er niets van. Ze kan toch heel goed snappen dat, als zoo'n ongeluk er bij komt, al de pret van het feest af is. We moeten zorgen dat Letta er voor één keer genoeg van heeft en dat Nita het nooit meer in haar hersens haalt om haar te vragen. Laat die saaipruim op haar eigen dorp blijven bij dien gekken vader, die niet eens loopen kan, en bij

die malle juffrouw, die daar aan huis moet zijn. Dáár hoort ze thuis, maar niet bij ons."

„Ja, we moeten Nita die rare kuren afleeren," beaamde Greet het liefdelooze voorstel van haar zuster.

Hoewel Letta dat voor niemand zou hebben willen bekennen, vond zij het vooruitzicht om bij Nita's verjaardag tot de bezoeksters te zullen behooren, haast te heerlijk om waar te zijn. Vooreerst het feit, dat Nita haar er bij wilde hebben. Het verzoek op zichzelf reeds alleen deed haar zooveel goed. En dan mee feest te vieren, in al het genoegen van dien dag te mogen deelen en daarna een nacht door te mogen brengen onder het gastvrij dak van Nita's ouders.... 't Was alles, alles even heerlijk. Letta voelde de koestering van het eerste zonnestraaltje.

Mijnheer Van Pree maakte niet het minste bezwaar. Hij gunde zijn dochtertje van harte zulk een zeldzaam genoegen. Juffrouw Van Lent bleef als gewoonlijk, wanneer het Letta's lief of leed betrof, geheel en al onverschillig. „Je mag wel je besten rok en een schoone blouse aantrekken en een nieuwen strik in je haar doen." Dat was het eenige wat zij zeide, toen zij hoorde dat Letta uit zou gaan. Letta was niet veel medegevoel van juffrouw Van Lent gewoon en vond het zelfs al lief van haar dat zij om haar besten rok en schoone blouse en een nieuwen haarstrik dacht.

O, hoe prettig zou het toch zijn om in een huis te komen, waar een moeder was. Nita moest toch wel heel gelukkig zijn. Zij bezat iets, dat zij, Letta, nooit gekend had: een moeder. En die moeder had gezegd dat Nita haar verzoeken mocht op haar verjaarsest, háár, een geheel vreemd meisje. Aardig en lief was

dat van die moeder. Natuurlijk had Nita het haar gevraagd. Dat sprak vanzelf. Maar waarom had Nita dat gedaan; waarom toch? Zij wist zelf heel goed dat zij geen aantrekkelijk persoontje was. Wie hield er van haar? Haar vader. Nu ja, dat sprak vanzelf, een eigen vader houdt immers altijd van zijn kind. Maar buiten haar vader was er niemand meer. Juffrouw Van Lent gaf niets om haar. Als zij voor haar uiterlijk welzijn gezorgd had, vond zij dat zij verder niets meer met haar te maken had. Een vriendin had Nita niet, wèl meisjes, die haar vijandig gezind waren zoals Nel en Greet, wier voorbeeld ook andere meisjes aanstak om zich van haar af te keeren of erger nog: om er toe mede te werken haar het leven ondraaglijk te maken. Maar Nita, die nooit met de andere meisjes had meegedaan, om haar bestaan te verbitteren, Nita was lief tegen haar geweest en had haar gevraagd om haar verjaarsfeest mede te vieren. Hoe verblijdde haar dat! Ja, 't was alsof voor haar een vriendelijk lichtje was ontstoken.

En de werkelijkheid?

Nita was op den feestdag aan het station om haar af te halen en verblijdde haar al dadelijk met de mededeeling dat zij, Letta, de eerste gast was. Dat was prettig voor Letta en bracht haar al dadelijk wat op haar gemak. Zij was werkelijk wel wat verlegen van aard en had er al wat tegen op gezien om te moeten verschijnen in een grooten kring van vreemden.

Maar ieder spoor van verlegenheid verdween, toen zij de huisdeur van de pastorie was binnengekomen.

„Zoo, is dat nu Letta van Pree?” klonk de vriendelijke begroeting van mevrouw Van Bonten. „Ik

ben blij, dat je ook Nita's verjaardag wilt mee helpen vieren en ik hoop, dat je een prettig daagje bij ons hebben zult."

„Dank u wel, Mevrouw!" zei Letta en zij wenschte haar gastvrouw geluk met Nita's verjaardag. En nauwelijks had zij haar gelukwensch uitgesproken of de andere meisjes kwamen achtereenvolgens en toen ontstond er een gelach en gepraat en ging Letta wat achteraf staan. Het feest zou voor haar grooter zijn geweest, als zij alleen met de familie Van Bonten had mogen blijven.

„Wat zullen we nu gaan doen?" klonk het al spoedig.

„Een spelletje in den tuin," werd dadelijk voorgesteld en dat voorstel viel in goede aarde.

Tot aan het schemeruurtje kon het gezelschap zich heel goed in den tuin vermaken met verschillende spelletjes en daarna zou er een gemeenschappelijke maaltijd plaats hebben in de huiskamer, tot besluit van het feest.

„Weet je wat we doen moesten, Nita," stelde Nel voor, „we moesten verstoppertje gaan spelen. Daar is het hier nu net een tuin voor met dat leuke bosch er achter vol gezellige paadjes."

„Ja, ja, verstoppertje. Dat is echt," stemden allen mee in.

En weldra weergalmde het boschje van vroolijke kreten en fladderden rose, witte en blauwe kleedjes tusschen de groene heesters.

Letta deed ook mee met het vroolijke spel. Het was een nieuw genot voor haar en zeker zou ze onverdeeld schik hebben gehad op Nita's verjaarsvisite, als Nel en Greet er maar niet bij waren geweest.

't Is waar, zij hadden tot nog toe geen onvertogen woord tot haar gesproken; maar zij voelde toch hun vijandelijke houding ten opzichte van haar, en dan keken ze telkens eerst haar en dan elkander met een blik van verstandhouding aan. Ze merkte het gedurig op, en dat was het eenige wat haar vreugde bedierf.

Het spel had een poosje geduurd. De gasten hadden zich allen reeds om beurten verstopt en waren na veel gezocht en geloop ook telkens gevonden. Nu moest er eens iets anders worden bedacht.

„Laten er nu zich eens een paar tegelijk gaan verstoppen,” stelde er een voor.

„Ja, twee. En al de anderen zoeken.”

„Nee, drie.”

Dat laatste voorstel vond instemming en drie meisjes werden uitgekozen om zich te gaan verstoppen. Het viel erg ongelukkig uit; vóórdat Nita iets doen kon om het te verhinderen, waren Nel en Greet Govers en Letta van Pree aangewezen om het eerst weg te schuilen.

„Niet alle drie op dezelfde plaats!” riep Nita nog, ongerust voor mogelijke gevolgen. 't Was overbodig voor Letta. Alsof zij het gezelschap van Nel en Greet niet vermijden zou!

Ze liet de beide zusters samen voor zich uit gaan en ging een ander paadje op om een plekje te zoeken, waar zij zich het best verschuilen kon. Zij vond het spoedig tusschen twee dichtbegroeide struiken en Nel en Greet hadden nog niet dadelijk een even gunstig plekje gevonden. Zij waren nog aan het zoeken in Letta's nabijheid.

Die ondeugende Nel! Ze had Letta wel ontdekt en

vond dit een geschikt oogenblik om haar eens goed te doen gevoelen hoe weinig ingenomen zij was met haar tegenwoordigheid op Nita's verjaarafeest. Nu, nu zij wist dat dominee en mevrouw Van Bonten haar niet konden hooren, durfde zij lucht te geven aan de ongevoelige boosheid van haar hart.

Zij begon te spreken, en zij wist dat Letta ieder woord kon verstaan. „Zeg, Greet! Ik vind het van Nita een nare streek om die Letta te vragen. Ik begrijp niet wat zij er aan heeft om al ons plezier te bederven.”

„Och, 't is een kuur van haar,” antwoordde Greet. „Geloof maar, dat ze ook gauw genoeg van haar hebben zal. Wie kan er nu met zoo'n vervelend, saai kind omgaan?”

Er volgde nu een onderdrukt gelach. Zeker hadden Nel en Greet schik in de gedachte dat Letta alles hooren moest wat zij zeiden.

„Ik zal al de meisjes het liedje leeren,” ging Nel voort. „Dan zal ze, als ze het hier ook gaan zingen, niet meer terugkomen.” En zachtjes zette ze in:

„In een andere coupé
Kruipt het bange Letje;
Want dat saaië ongeluk
Houdt niet van een pretje.”

Toen het uitgezongen was, steeg Nel's overmoed en begon ze weer: „'t Is geen wonder dat die Letta zoo'n raar schepsel is, als je ook zoo'n vader hebt, die geen eens beenen heeft. Misschien had ze wel een moeder, die geen armen had. Wie weet: 't is zeker heelemaal een raar zoodje.”

„Ze hoort in één woord niet bij ons,” verklaarde Greet.

„Ze hoort volstrekt niet bij ons. Ik begrijp niet hoe ze heeft durven komen. O heden . . . Greet . . . we hadden al lang moeten roepen dat we klaar zijn. Ze zullen denken dat we weggelopen zijn.”

„Klaar!! . . .” klonk het luid en van uit de verte werd die kreet beantwoord door vroolijke stemmen en het geluid van haastig naderende voetstappen.

Nita kwam het eerst bij het boschje. Maar verwonderd bleef ze stil staan, toen ze Letta naar zich toe zag komen, recht door het struikgewas heen, en met een gezichtje ontdaan en verwrongen.

„Wat is er, Letta? Waarom heb je je niet verstopt?” vroeg zij verschrikt.

„Ik wou je even zeggen, Nita!” zei ze, haast stikkende in haar woorden, „ik wou je zeggen, dat ik hier niet blijven kan. Ik moet weg, dadelijk . . . Ik kan hier geen oogenblik langer blijven. Ze hebben gelijk . . . ik hoor hier niet . . . hier bij hen . . . Ik moet weg. Laat me gaan . . .”

„Wie? Wat? Zijn ze weer bezig geweest, die twee? Ik was er wel bang voor. Toe, Letta, stoor je niet aan hen! Trek het je niet zoo aan! *Ik* ben in ieder geval blij dat je hier bent. Toe, doe het niet. Ga niet weg!” En Nita greep haar hand, vast besloten haar tegen te houden.

Maar Letta was te diep gegriefd. Nita's vriendelijkheid kon het niet goed maken. Ze was niet vatbaar voor overreding op dat oogenblik. „Laat me los, Nita! laat me los. Houd me niet tegen! Ik wil, ik moet weg.” Maar toen ze Nita's bedroefd gezichtje zag, kreeg ze

toch een beetje spijt over haar ruwheid. *Zij* had haar toch geen kwaad gedaan. Zij drukte even zacht Nita's hand om haar te doen gevoelen dat haar liefde haar toch goed deed: „'t Is niet om jou, volstrekt niet, jij bent lief voor me geweest. Maar geloof me: ik kan hier niet blijven. Ik moet weg. Ik hoor hier niet.” Toen rukte zij zich los en rende weg door de struiken.

Letta had een uurtje geleden een uitgang ontdekt achter het boschje. Daar was een wit hekje, dat toegang gaf tot een achterweg. Door dat hekje wilde ze ontkomen. Als ze eenmaal op dien weg was, zou ze maar naar huis loopen. Waarom niet? Langer dan een uur zou de wandeling niet duren, als ze flink doorstapte. Ze kon dus best vóór het donker thuis zijn. En nooit, nooit meer wilde ze voortaan iets te maken hebben met Nel en Greet. En in het vervolg zou ze in een andere coupé gaan zitten, al maakte Nel ook nog tien andere verzen op haar en al zou iedereen ze ook gaan zingen.

Zonder te letten op de takken, die haar rok op meer dan één plaats scheurden, baande zij zich een weg door het verwarde kreupelhout. Zij voelde zich als achtervolgd door vijanden en het was haar, alsof zij het hatelijke liedje en de harteloze woorden van Nel en Greet gedurig nog hoorde. Die leelijke woorden over haar vader, en over haar moeder, die ze nooit gekend had en over haar zelve: „Ze hoort niet bij ons!”

Neen, ze hoorde niet bij hen en ze wilde ook niet bij hen hooren. Ze wilde ze niet meer zien, nooit meer.

Opgewonden en driftig drong zij verder door het boschje heen. Ha, daar zag zij het witte hekje al.

Zie zoo, gauw de klink opgelicht en dan wèg! Maar toen ze probeeren wilde om het hek open te maken merkte zij dat het op slot was. Zij rammelde en schudde er aan; maar haar pogingen baatten niet. Het slot was niet open te krijgen.

Wat nu gedaan? Terugkeeren? In geen geval. Dát nooit. Dan zou zij immers Nel en Greet zien, die haar zeker dan nòg meer zouden grieven als daareven. En Nita, dat lieve goede kind, zou weer haar best doen en trachten haar te doen blijven. En dat wilde ze niet. Ze wilde en ze zou hier vandaan. Niet terug! Dan maar er over heen gesprongen! Gauw, gauw, want zij meende Nita's stem te hooren, die haar riep, en zij meende dat ook de anderen naderbij kwamen.

Vlug en haastig klom zij boven op het hekje en wilde er toen aan den anderen kant afspringen. Doch haar rok bleef haken aan een spijker, dien zij niet gezien had. Zij verloor haar evenwicht en . . . met een smak viel zij van het hekje af op den grond. Zij viel niet van een aanzienlijke hoogte, maar er was niets dat haar val brak, en daarenboven kwam zij met haar hoofd ongelukkigerwijze op een steen terecht. Zij deed onmiddellijk een zwakke poging om op te staan. Maar toen zij haar hoofd ophief, was de lucht vol dansende sterretjes en werd alles zwarte nacht om haar heen. Het klopte en het ruischte in haar hoofd en in de verte waren veel stemmen. Maar meer wist Letta niet. Zij had haar bewustzijn verloren.

HOOFDSTUK V.

Letta is weg.

„Nee, ik zoek niet meer mee. Ik heb er geen plezier meer in,” sprak Nita verdrietig, toen een paar andere meisjes bij haar kwamen, die haar toegeroepen hadden: „Waar zijn ze? Heb je ze niet gezien? Je zoekt ook niet hard!”

Nel en Greet waren gevonden en voegden zich nu bij het groepje.

„Letta is weggelopen,” begon Nita weder en zag verwijtend Nel en Greet aan. „Waarom doe je ook altijd zoo leelijk tegen haar? Waarom moet je haar ook altijd plagen? Nu is ze weggelopen. Ik kon haar niet tegenhouden. Het is jullie schuld.”

„Laat ze weglopen, als ze niet blijven wil. Ze doet altijd van die vreemde rare dingen,” mompelde Nel. Maar ze voelde zich toch niet op haar gemak. 't Was toch wel wat erg en wat zou Nita's moeder wel zeggen, als ze hoorde dat Letta opeens was verdwenen door haar schuld?

„Laten we haar nalooen en terug halen,” stelde Greet voor. Ze had toch ook maar liever dat Nita's ouders er onkundig van bleven, dat Letta weggelopen was.

„Wel zeker,” riep een van de andere gasten. „We kunnen haar best inhalen. Waar ging ze heen? Welken weg liep ze uit?”

„Ik weet niet welken weg zij uitliep. Ze liep door

het boschje heen en ik weet niet waar zij gebleven is", vertelde Nita. „Ze was in eens weg."

„Misschien zit ze hier of daar nog wel verstopt in het boschje. In ieder geval kan ze nog niet zoo heel ver weg zijn. Kom, we gaan haar zoeken."

En de meisjes stoven in verschillende richtingen uiteen, en keken onder iederen struik en in alle schuilhoekjes of zij de vermiste niet konden ontdekken; totdat totdat Nel opeens een gil deed hooren, zóó luid, zóó angstig, dat al de zoekenden verschrikt kwamen toeloopen naar de plek van waar die angstige kreet kwam. Nel was onder het zoeken bij het witte hekje gekomen en had daar Letta gevonden, doodsbleek op den grond nederliggende, met gesloten oogen en haar gelaat met bloed bevlekt, dat uit een diepe wond aan haar voorhoofd liep.

Verstijfd van schrik wees zij naar de beweginglooze gedaante op den grond. „O Greet, o Nita!" bracht ze er eindelijk sidderende uit, terwijl ze even bleek zag als het arme slachtoffer zelf. Haar oogen waren opeens geopend voor het kwaad dat zij gedaan had. Dit was het gevolg van haar liefdeloosheid en ongevoeligheid. Het was háár schuld, háár schuld alleen dat dit ongeluk had plaats gehad.

Ook de andere meisjes stonden ontzet. Inderdaad, Letta lag daar zoo bleek en stil neder alsof zij dood was. En dan die diepe bloedende wond aan haar hoofd!

„Ik ga Moeder roepen," besloot Nita. En de daad bij het woord voegende, liep zij naar huis. „O, Moeder, Moeder! kom toch!" riep zij, „kom toch gauw! Er is zoo iets vreeselijks gebeurd. Letta is gevallen en

wij zijn bang dat zij dood is. Ze beweegt zich niet. O, 't is zoo erg."

Dominee Van Bonten, zijn vrouw, de dienstbode, allen, die in huis waren, liepen in allerijl naar de plaats des onheils. Letta lag daar nog altijd in denzelfden toestand.

„Nel, ga jij dadelijk je vader roepen!” gebod mevrouw Van Bonten terstond.

Het was voor Nel maar goed dat zij deze opdracht kreeg. Het gaf haar een weinig ontspanning in haar vreeslijken angst. Zij liep wat ze loopen kon naar het doktershuis om haar vader te roepen. Als hij maar niet uit was! Had ze ooit kunnen denken dat haar geplaag zulke gevolgen had kunnen hebben? „Dan had ik het nooit gedaan; o neen; dan had ik het zeker niet gedaan. Dàt heb ik niet gewild. Dàt heb ik nooit gewild,” prevelde zij gedurig onderweg. Gelukkig was de dokter thuis. „Is het zoo erg, kind? Ben je er zoo van geschrokken?” vroeg hij, toen Nel in onduidelijke, afgebroken woorden haar vader had medegedeeld dat één van de meisjes zoo erg gevallen was, en dat hij dadelijk komen moest.

„O, ik ben zoo bang, dat ze . . . dat ze . . . dood is,” kermde zij. „En . . . 't is alles . . . *mijn* schuld,” voegde zij er bij. Maar dat laatste hoorde de dokter niet meer. Hij was haastig naar zijn apotheek gegaan, om daar te halen wat hij voor dit geval meende noodig te zullen hebben.

Nel's schuldgevoel was nu geheel ontwaakt. Op eens zag zij helder en duidelijk in alles wat zij misdreven had. Zij had het leven van de arme Letta vergald en verbitterd en zij was ook de oorzaak van het

ongeluk dat Letta getroffen had, want haar booze en liefdelooze woorden hadden haar doen wegvluchten. Hoe schandelijk, hoe schandelijk om een ander zoo veel leed, zooveel verdriet aan te doen en daar plezier in te hebben. Dit was nu het gevolg van haar booze daden. En als Letta stierf, dan had zij den dood van het arme meisje op haar geweten. En dan . . . dan zou zij nooit, nooit meer een gelukkig uur in haar leven kunnen hebben.

Bevend volgde Nel haar vader naar de noodlottige plek. Het was haar of zij een bangen droom droomde, toen zij daar weer was aangekomen en zag hoe Nita's moeder bij Letta lag neergeknield en haar eau de cologne liet ruiken.

Mevrouw Van Bonten maakte dadelijk plaats voor den dokter. Nel keek in ademlooze spanning toe. Haar vader maakte Letta's kleeven los, voelde den puls, beluisterde den hartslag, bekeek de hoofdwond. En toen . . . o, welk een verluchting; het was of een zware steen van haar hart werd afgewenteld, toen zij hem hoorde zeggen: „Niet dood.”

Maar verder kon hij nog niets verklaren. „Kunt u haar bij u in huis hebben, mevrouw Van Bonten? Zij mag volstrekt niet vervoerd worden. Ik acht haar toestand daar te ernstig voor. Ik vrees voor hersenschudding.”

„Toestand ernstig! Hersenschudding!” Nieuwe schrik voor Nel! Die woorden klonken zoo bedenkelijk en haar vaders gelaat stond zoo bezorgd! Zoo keek hij altijd als hij thuis wel eens vertelde van een zieke, die in doodsgevaar verkeerde. Wat hadden zij gedaan, zij en Greet! Maar *zij* was toch de hoofd-

schuldige. Greet had er ook wel eens aan meege-
daan; maar zij zou het uit zichzelf nooit gedaan
hebben; zij, Nel, was er altijd mee begonnen, en was
er Greet in voorgegaan. Hoe vreeselijk waren de ge-
volgen van haar euveldeaden! Wat zou ze niet willen
geven, als zij alles ongedaan had kunnen maken!

Stom en zwijgend zag Nel toe hoe er een soort
van draagbaar werd gebracht, waar de nog altijd
bewusteloze Letta voorzichtig op werd nedergelegd
en hoe de droeve stoet daarna langzaam voortschreed,
naar het huis van dominee Van Bonten. Zij ging
evenals de anderen mee tot aan de voordeur.

De meisjes, die bij Nita op visite waren, bleven
aanzelend aan de deur staan. Ze durfden het huis
niet binnen gaan. Mevrouw Van Bonten ging naar
hen toe en zeide dat het feest nu niet verder door
kon gaan. Dat werd ook door allen begrepen. Het
feest, dat zoo vroolijk begonnen was, had een onge-
lukkig einde genomen. Binnen weinig tijd waren ze
allen heengegaan en lag Letta op een van de boven-
kamers in de pastorie. Nita's moeder nam de verzor-
ging van het meisje op zich en dominee Van Bonten
besloot om persoonlijk aan den heer Van Pree te
gaan mededeelen welk ongeval zijn dochtertje had
getroffen. Hij wilde echter eerst nog afwachten wat
dokter Govers zeggen zou, wanneer deze de patiënt
nog wat nauwkeuriger onderzocht zou hebben en daar-
door wat meerdere zekerheid van haar toestand ver-
kregen had.

HOOFDSTUK VI.

Gewetenskwelling.

Maar Nel en Greet kwamen met loome schreden weer terug. Zij konden niet naar huis gaan; ze konden niet. Ze liepen maar steeds heen en weer te dwalen en keken gedurig naar de bovenverdieping van de pastorie, alsof zij verwachtten dat het venster van de kamer, waar Letta lag, hun wat zou vertellen.

„O Greet, Greet!” steunde Nel. „Hadden we het toch maar niet gedaan! Hadden we haar toch maar niet zoo geplaagd! Wat zou ik niet willen geven, als ik het maar nooit gedaan had! Slecht hebben we gedaan, slecht! Jij,” ging zij voort in bitter berouw, „jij hebt niet zoo schandelijk gedaan als ik. Ik heb het altijd alles verzonnen. Ik heb altijd alles aan den gang gemaakt. Ik heb ook dat schandelijke vers gemaakt en dat gezegd van haar vader en van haar moeder, van haar moeder, die dood is. Hoe heb ik het kunnen doen! O, waarom deed ik het!”

„Ik heb toch even goed schuld als jij, Nel! Ik heb altijd meegedaan. Als ze maar weer beter mag worden; dan.... dan zullen we alles goed maken.”

„Als.....! Ja, *als* ze beter wordt.....! Maar o, Greet, als.... als ze.... niet....”

„Stil, Nel! Daar komt Vader het huis uit.”

De beide meisjes waren op hetzelfde oogenblik bij hem. De dokter keek in twee angstige, bleke gezichtjes en hij begreep hoe verlangend ze waren naar gunstig bericht. „Zij leeft, en zolang er leven is, is

er hoop. Morgen kan ik misschien wat meer zeggen. We moeten afwachten. Maar wat kunnen jullie meisjes toch wonderlijke spelletjes verzinnen. Het lijkt meer iets voor jongens, om over hekken heen te springen. Uit alles is op te maken, dat ze dat gedaan heeft en dat ze toen met haar jurk is blijven haken aan een spijker, waardoor ze zulk een leelijke tuimeling maakte. Gaan jullie mee?"

„We wilden zoo graag nog even op Nita wachten,” zei Greet.

„Nu, dat is goed. Wacht dan maar, maar blijf hier. Ga niet in huis. Hoe rustiger het daar is hoe beter. Ik ga heen, want ik heb haast. Ik moet nog met de fiets uit.”

En vlug liep de dokter verder, niet vermoedende wat er in het hart van zijn beide meisjes omging.

Zij gingen maar weer heen en weer loopen voor het huis, al maar heen en weer. Het was of de plek, waar Letta in doodsgevaar nederlag, hen onweerstaanbaar boeide. Zij konden er maar niet van scheiden. Kwam Nita maar eens te voorschijn! Waar was ze en waarom kwam ze niet? Dan zouden ze aan haar vragen, of ze aan Letta mochten zeggen, zoodra ze maar even bij kennis was, hoeveel spijt zij hadden van hun gedrag en hoe gaarne zij alles weer goed wilden maken. Dan zouden ze zeggen, hoe vreeselijk zij het vonden dat door hun liefdeloosheid zulk een ongeluk haar was overkomen. Als ze dat maar mochten doen, dan zou hun dat reeds verlichten.

Hoe lang zij daar wel bleven wachten en turen in angstige spanning, ze wisten het niet. Het duurde in Nel's en Greet's gedachten een heel langen tijd.

Eindelijk kwam er beweging in het huis. De voordeur ging opnieuw open en dominee Van Bonten trad naar buiten met het plan om nu toch eindelijk naar Letta's vader te gaan. Zijn vrouw vergezelde hem tot aan het hek.

„Staan jullie daar nog altijd?” vroeg mevrouw Van Bonten, en toen zij ze aankeek, merkte zij hoe verslagen en ontdaan zij er uitzagen.

„Och, Mevrouw! hoe zou het met haar afloopen?” barstte Nel op eens uit. „Och Mevrouw! zij zal toch immers wel weer beter worden? Het is alles onze schuld neen, ik bedoel: het is *mijn* schuld, en daarom daarom och, Mevrouw! ze moet, ze moet beter worden.”

„Jullie schuld?” vroeg Nita's moeder verbaasd, want Nita had haar nog niet verteld hoe alles zich had toegedragen. „Ik begrijp je niet.”

„Ja, Mevrouw! 't Is alles *mijn* schuld. Ik plaagde haar zoo erg zoo erg Ze kon het niet uitstaan en daarom liep ze weg door het boschje heen en wilde zoo weggaan. Toen klom ze het hek over en viel er af 't Is alles *mijn* schuld, want als ik haar niet zoo geplaagd had, zou ze niet weggelopen zijn. En als ze nou als ze nou doodgaat; dan dan dan heb ik haar O, Mevrouw!”

Mevrouw Van Bonten keek heel ernstig. „Arm kind!” sprak ze vol medelijden. „Dat is erg voor je. Ik begrijp hoe je je gevoelt. Maar ik weet raad. Ja, ik weet één goeden raad voor je. Belijd je schuld aan God, onzen hemelschen Vader, en vraag Hem dat Hij je deze zonde vergeven wil. Je weet toch wel, dat Hij niemand verstoort, die tot Hem komt met waar

berouw. En je weet toch ook wel dat Hij machtig is om Letta's leven nog te sparen. Vraag het Hem, mijn kind! vraag het Hem! Hij is genadig en barmhartig. En onze God ontfermt zich op 't gebed."

Ja, Nel wist dit alles wel. Honderdmaal had zij hooren spreken over de heerlijke waarheid, waarmede mevrouw Van Bonten thans haar verslagen ziel vertroostte. Die liefelijke woorden deden haar denken aan de wondervolle genezingen en uitredingen van den Heiland, toen Hij op aarde was. Doodelijk kranken, ongeneeslijken zieken en verminkten had Hij door Zijn Woord, door Zijn gezegende aanraking de gezondheid en de krachten wedergegeven. Dat Hij nòg leefde en nòg dezelfde Heiland was, daaraan had zij nog nooit gedacht zooals nu. Dat alles had nog nooit zulk een beteekenis voor haar gehad als nu op dit oogenblik.

Haar snikken bedaarde wat. Het was zoo hoopvol, zoo vertroostend wat mevrouw Van Bonten tot haar zeide. Maar zou het kwaad, dat zij gedaan had, niet *te* groot zijn om vergeven te kunnen worden? Bevend kwam deze vraag over haar lippen en als een antwoord uit den hemel was het haar, toen Nita's moeder zeide:

„God vergeeft, De Mid'laar leeft,
Zelfs heeft Hij 't rantsoen gevonden
Voor de *grootste* zonden."

„Als God *dat* doet . . . als Hij mij vergeeft, en . . . en . . . als Hij Letta weer beter maakt . . . dan . . . dan zal ik zoo lief voor haar zijn, altijd . . . altijd, en nooit . . . nooit meer zal ik haar plagen . . .” zei Nel.

„God geve het, mijn arm kind. Ik zal het ook vragen. En als Hij ons aller gebed verhoort, dan . . . dan zullen wij Hem altijd dankbaar zijn en Zijn goedheid nimmermeer vergeten, nietwaar? Maar nu moet ik weer naar haar toe en zien of ik iets voor haar doen kan. We zullen ons uiterste best doen om haar beter te maken.”

„Kan ik . . . kan ik ook iets doen?” vroeg Nel.

„Vooreerst nog niet. Maar wie weet of die tijd nog niet eens komt. En als ik je noodig heb, dan beloof ik je dat ik je zal laten roepen.”

„O, wat zou ik graag iets voor haar willen doen! Als ze het maar hebben wil. Misschien zal ze mij nooit meer willen aankijken.”

„Dat zal misschien nog wel meevallen,” meende mevrouw Van Bonten.

„Mag ik ook iets doen, als u hulp voor haar noodig hebt, Mevrouw?” vroeg nu ook Greet.

„Ja zeker, jij ook. Jullie krijgt ieder vast een beurt, zoodra ze wat beter is.”

Er was nu een zweempje troost gekomen in hun bitter leed. Langzaam gingen de beide meisjes naar huis. En daar vroegen zij om vergeving voor het kwaad, dat zij bedreven hadden aan Hem, die nog nooit een bede om vergiffenis heeft afgewezen. En zij smeekten ook om het behoud van het leven, dat zij zoo verbitterd en bedorven hadden en dat nu door hun schuld in zulk een gevaar verkeerde. Dezen nood, deze vrees te mogen brengen tot Hem, die niet alleen machtig, maar ook barmhartig is, verlichtte het bezwaard gemoed der beide meisjes. Maar zij werden in dien nacht toch gedurig wakker en dan kwam

telkens de zorg terug over Letta en gedurig rees dan weder hun smeekgebed omhoog.

HOOFDSTUK VII.

Nel moet komen.

Dagen lang zweefde Letta tusschen dood en leven. Meestal lag zij geheel buiten kennis, maar af en toe keerde een dof en onbestemd bewustzijn terug, en en dan begon zij in zich zelf te praten.

Als Nel en Greet haar woorden hadden kunnen hooren, hoe diep zouden ze hen geroerd hebben. Hoe veel te meer zou het zelfverwijt hun hart verscheurd hebben! Uit die afgebroken woorden bleek zoo duidelijk welk leed het arme kind altijd in zich had omgedragen. „Laat me alleen.... ach, laat me maar liever alleen.... Er is niemand, die om me geeft. Niemand, die met me om wil gaan.... Hoor!.... daar zingen ze 't weer dat vers.... dat nare vers.... Ik wil alleen zijn.... Niemand wil ooit iets met me te maken hebben; niemand.... alleen....” En toen verzachtte zich haar stem.... „alleen Nita.... lieve Nita.... Neen, Nita! vraag me niet.... om te komen.... ik hoor niet bij de andere meisjes.... Ze hebben er een hekel aan, als ik kom.... Vraag me maar niet.... Laat me maar thuis blijven.... neen.... neen....” En dan werd ze weer zoo onrustig en gejaagd.... „Ik moet weg.... weg.... Ik wil

niet langer blijven . . . Ik ga naar huis . . . gauw, gauw. Laat me los, Nita . . . Ik moet weg . . . !”

Akelig was het om haar dan hulpelooze pogingen te zien doen om op te staan en die angstig starende oogen gade te slaan. Mevrouw Van Bonten had dan al haar krachten en geduld noodig om haar tot bedaren te brengen.

Maar eindelijk, na veel dagen en nachten van spanning en vrees, werd al die moeite en zorg toch heerlijk beloond.

Toen mevrouw Van Bonten op zekeren morgen bij haar kwam, zag zij voor het eerst dat Letta's oogen niet meer zonder eenige kennis van de dingen, die haar omringden, door de kamer dwaalden, maar dat zij met bewustzijn om zich heen zag. Verbaasdheid lag in haar blik, want zij was in een haar geheel vreemde omgeving. Toen haar getrouwe verzorgster bij haar kwam, fluisterde zij: „Waar ben ik?”

„Je bent ziek, lieve Letta, je bent bij ons, bij Nita . . . en wij passen je saampjes op en ik geloof dat God je weer gezond maakt.”

„En waar is Vader?” vroeg ze verder.

„Je vader is ook hier. Hij slaapt nu nog, maar straks komt hij weer bij je.”

Tevreden sloot Letta haar oogen en wederom sliep zij: den eersten rustigen gezonden slaap.

Dit was het begin van beterschap. Dokter Govers verklaarde dit met blijdschap. Hij had gehoord welk aandeel zijn dochttertjes aan het ongeval hadden gehad en daarom verheugde hij zich in dubbele mate, toen hij het gevaar zag wijken en dit zijn kinderen mocht mededeelen.

„Och, Vader, hoe is het er nu mee? Och, Vader, wordt ze nu al wat beter?” Hoe dikwijls hij deze vragen wel niet gehoord had en had moeten beantwoorden, hij wist het niet. Zijn antwoord had tot nog toe niet bevredigend kunnen zijn. Maar nu . . . nu mocht hij voor het eerst zeggen, dat duidelijk teekenen van genezing te zien waren.

Nel kon 's morgens nooit wachten tot haar vader zijn vroegtijdig bezoek bij Letta gebracht had. Zoodra zij zich haastig gekleed had, spoedde zij zich naar de pastorie om te hooren hoe de nacht geweest was. Zij vond het altijd heerlijk als mevrouw Van Bonten haar zelf alles vertelde.

Dikwijls moest zij bezwaard van hart weer weggaan, omdat de toestand maar aldoor hetzelfde bleef; maar op den morgen, waarop de beterschap duidelijk merkbaar was, was haar hart zoo vroolijk en zoo licht als dat van een vogeltje. Er was een last van afgevallen, en welk een zware last!

Toen Nel een uurtje later op haar gewone plaatsje voor het raampje van de spoorwegcoupé zat, moest zij maar al moeite doen om haar tranen terug te dringen; tranen van dankbaarheid en geluk. God was zoo goed voor haar geweest. Hij had haar vurig smeekgebed genadig verhoord. Letta zou weer beter worden. De Heiland had Zijn machtige, Zijn zegenende hand op haar gelegd en haar genezen. Zij kon zich voorstellen hoe de menschen zich gevoelden, die het lijden van hun geliefde kranken op eens zagen wijken doordat Hij Zich over hen ontfermde. Hij had Zich ook over haar ontfermd op het gebed. Ze was even gelukkig als zij, die door Hem, toen Hij nog op

aarde was, zoo wonderdadig en heerlijk beweldadigd waren.

„En onze God ontfermt Zich op 't gebed.” Dit versgeltje, dat mevrouw Van Bonten haar in de herinnering had gebracht op dien vreeselijken middag, moest zij maar gedurig in zichzelf herhalen, omdat het letterlijk aan haar vervuld was geworden. En nu God Zich over haar ontfermd en haar gebed verhoord had, nu zou ze voortaan voor Letta zoo lief zijn, o ja, en ze zou haar best doen om haar al het verdriet te doen vergeten dat zij haar had aangedaan; als . . . als Letta maar van haar zou willen weten. 't Zou niets geen wonder zijn, wanneer zij haar maar liever nooit meer wilde zien.

„Mevrouw! hoe is het nu met haar? Is ze al weer wat beter dan van morgen? En wanneer mag ik bij haar komen, en wanneer mag ik eens wat voor haar doen?” vroeg Nel, toen zij 's avonds uit school kwam.

„Ze is werkelijk gedurende den dag weer wat vooruitgegaan. Ze heeft met smaak een eitje gegeten en een kopje bouillon gedronken. Ze heeft naar alles gevraagd; maar ze moet nog heel kalm en rustig gehouden worden, heeft je Pa gezegd.”

„Dus mag ik niet . . . nog niet . . .”

„Nee, je moogt haar nu nog niet zien. Dat zou niet goed voor haar zijn. Je zoudt toch niet willen dat wij door overijling alles weer bedierven?”

„Nee, o neen!” En Nel's gezicht betrok. „Ik begrijp wel dat het haar kwaad zou doen, als ze *mij* zag. Ze zou van mij schrikken en erger worden . . . Wanneer zou ze zooveel beter zijn, dat het haar geen kwaad meer zou doen?”

„Dat kan ik niet zeggen, kindje! Maar die tijd zal wel komen.”

„Maar Mevrouw! zoudt u dan, als ze zoo gezond is, dat u dat durft doen, zoudt u dan haar eens willen zeggen, hoe erg, hoe erg veel spijt ik heb, en Greet ook, over alles; en hoe wij voor haar gebeden hebben en hoe blij wij zijn dat zij weer beter wordt, en dat wij voortaan altijd van haar zullen houden, en nog heel veel meer? En mag ik dan bij haar komen, zoodra het kan?”

„Dat alles beloof ik je, hoor! Zoodra ik geloof dat het haar geen kwaad meer zal doen, zal ik haar vertellen dat jij en Greet voortaan echte en trouwe vriendinnetjes voor haar zult zijn.”

„Wat zal ze daar wel van zeggen? Ze zal het nièt willen gelooven.”

„Ze zal het ondervinden en dan zal ze het wel moeten gelooven,” zei mevrouw Van Bonten lachend.

„Nu, Nel, nu moet ik weer naar haar toe. Wie weet hoe gauw ik je laat roepen.”

't Zou zeker nog wel weken duren, eer Letta haar zou mogen zien. Maar geduld zou ze hebben; nu ze maar eenmaal wist dat ze beter werd, en nu ze dien vreeselijken angst maar niet meer behoefde te hebben.

Maar zoo lang als Nel gedacht had, zou het volstrekt niet duren.

Een dag of tien later kwam zij al vroeg in den morgen weer vragen hoe het met Letta ging. Die gewoonte kon zij niet laten varen. Het was zoo'n genot om van mevrouw Van Bonten of van Nita te hooren: „Het gaat goed vooruit. Ze heeft van nacht heerlijk geslapen.”

Op dezen morgen kwam Nita's moeder bij haar en zei: „Als je Pa het goedvindt, Nel, dan mag je van avond bij haar komen. En hij zal het wel goed vinden, denk ik.”

„Van avond? Mag het?” Haar hart begon te kloppen bij dit heuglijk nieuws en haar lippen begonnen te beven.

Mevrouw Van Bonten zag haar ontroering.

„Ja, Nel!” zei ze. „Ze is nu wèl genoeg, denk ik en”

„En wil ze me wel zien?” vroeg Nel zacht.

„Ja, Nel! Dat wil ze. Ze zal blij zijn, als je bij haar komt. Ik heb haar alles verteld wat je mij gezegd hebt en dat deed haar goed. Het deed haar goed, hoor! echt goed. Ik geloof haast evenveel als de poeders en drankjes van je vader.”

„O, Mevrouw!” En Nel kon niet helpen dat zij lachte en schreide tegelijk. „Letta blij, omdat ze haar zou zien? 't Was haast niet te gelooven.”

En Nel keerde zich om. Het was haar of de goedheid en de liefde des Heeren haar overstelpten.

„Tot van avond, hoor!” zei mevrouw Van Bonten hartelijk. En Nel kon alleen maar met haar hoofd knikken, toen ze wegging. Ze kon niet spreken. Ze had geen woorden.

HOOFDSTUK VIII.

Alles ten goede gekeerd.

„Ieder op zijn beurt en één bezoek per dag!” Zóó luidde het bevel van dokter Govers en daar moest men zich vooreerst aan houden.

Nita werd natuurlijk niet onder 't bezoek gerekend. Zij was moeders helpstertje geweest bij Letta's verpleging. Des Zondags, en Woensdag- en Zaterdagmiddag had zij haar moeder menig uurtje vervangen en Letta gezelschap gehouden. Wat was ook zij blij geweest, toen de eerste teekenen van beterschap waren gekomen; toen Letta haar weer voor het eerst met vol bewustzijn toegelachen had, en toen zij niet meer zoo verward, maar verstandig en gewoon was gaan spreken.

Hoe innig werd de vriendschapsband tusschen de beide meisjes, en wat ging dat gemakkelijk! „Moeder!” zei Nita wel eens, „'t is precies uitgekomen zooals u gezegd hebt. Letta lijkt geheel op het plantje, dat uit de schaduw in den zonneschijn is gezet. Ze is heelemaal anders dan vroeger. Je kunt het aan haar gezicht alleen al zien. Als u haar eens hadt kunnen zien zitten in den trein! U zoudt nooit zeggen dat het dezelfde Letta is. En toen was ze nog wel gezond en nu is ze ziek.”

„Dat doet nu alles een beetje liefde en vriendelijkheid,” zei haar moeder. „Wat zou het heerlijk zijn, hé, Nita! als alle menschen dat begrepen en toepasten.”

Nita had gelijk: Letta geleeke hetzelfde meisje niet

meer. Die stugge, norsche trek was geheel verdwenen. Ze zag er zoo lief en zacht uit en kon met Nita zoo vroolijk en gezellig babbelen. Zij voelde zich hier in deze liefdevolle omgeving ook geheel thuis. „'t Was of zij in een nieuwe wereld was gekomen,” zei ze wel eens.

Mijnheer Van Pree kwam gedurig een paar dagen in de pastorie doorbrengen; en wanneer hij Letta dan zoo vroolijk en gelukkig zag, dan zei hij wel eens: „Ik herken mijn eigen dochtertje niet meer. Het is een heel ander meisje geworden. Mevrouw Van Bonten, wat hebt u toch met haar uitgevoerd? U hebt een wonder aan dat kind verricht.”

„Moeder heeft haar in het zonnetje gezet,” zei Nita.

„Wat? Zet je moeder de menschen in het zonnetje?” lachte mijnheer Van Pree.

„Och, ik bedoel: Letta was een plantje, dat in de schaduw stond, en Moeder zei: ze moest op een zonnig plekje gezet worden. En dat heeft ze toen gedaan.”

„En Nita heeft er aan mee geholpen,” verklaarde haar moeder.

„En ik vind het heerlijk op het zonnige plekje,” zei Letta.

„Als je nu maar weer op je oude plekje terug wilt en daar ook weer groeien zult,” sprak haar vader.

„Mevrouw Van Bonten, u moet bedenken: zij is alles wat ik bezit. Onmogelijk zou ik haar kunnen missen.”

„Vadertje, wees niet bang! Ik sta nu voorgoed in den zonneschijn. Bij ons thuis even goed als hier. Ik heb een gevoel alsof er een heel nieuw leven voor mij is aangebroken; en dat komt . . .”

„Dat komt, omdat je hier moederlijke zorg hebt

genoten, mijn kind!" zei de heer Van Pree weemoedig, terwijl hij mevrouw van Bonten met een dankbaren blik aankeek. „Moederlijke zorg en een lief vriendinnetje." En toen zag hij naar Nita. „Ik wou dat ik je dat thuis ook geven kon, maar ach . . . dat moeten we missen."

„Neen, Vadertje! volstrekt niet! Nita kan immers bij ons komen logeeren," loste Letta op. „Ik heb het haar al gevraagd; en ze wil. En mevrouw Van Bonten vindt het ook goed."

„Zij mag komen zooveel zij maar wil. Ik zal haar altijd met vreugde zien verschijnen. Als het haar maar niet te stil is bij ons . . ."

„O neen, neen, mijnheer van Pree! Ik weet zeker dat ik het prettig zal vinden om bij Letta te komen. Maar mag Letta ook heel dikwijls hier komen?"

„Zeker wel. Misschien is dat nog prettiger voor jullie beidjes. 't Is hier vroolijker dan bij ons, nietwaar, Letta?"

Dat kon Letta niet tegenspreken. 't Was hier zoo heerlijk. Zij voelde zich in deze omgeving zoo gelukkig. Kwam dat, omdat hier een moeder was en thuis niet? Geen moeder! Ja, daar kwam het zeker van, dacht Letta. Maar ze wilde het niet zeggen, om haar vader niet bedroefd te maken. Zij was blij, dat ze geen antwoord behoefde te geven, omdat Nita het deed, kort en bondig: „Ik kom zoo dikwijls Moeder mij wil laten gaan en u mij hebben wilt, mijnheer Van Pree! èn . . . zoo dikwijls Letta niet hier is."

Letta en Nita waren nu onafscheidelijke vriendinnen geworden. Dat bleek niet alleen uit dit gesprek, maar dat was den geheelen dag door aan alles te zien.

Maar Nita zou niet de éénige vriendin van Letta zijn.

In het schemeruurtje kwam Nel. Zij bleef beneden in de huiskamer wachten, ongeduldig en zenuwachtig, totdat mevrouw Van Bonten haar verlof zou komen geven om naar boven te gaan.

Dat oogenblik brak eindelijk aan. Nita's moeder ging met haar mee naar boven tot aan de kamerdeur.

„Ze is alleen,” zei ze. „Ga maar binnen.” Toen opende zij de deur en sloot die weer achter zich dicht.

Nel ging binnen en zag Letta zitten in een gemakkelijken stoel voor het venster. Ach, wat zag ze nog bleek! Het was haar goed aan te zien, hoeveel zij geleden had. Maar het scheen Nel daarbij toe, alsof het een heel andere Letta was. Waar was die stugheid, die teruggetrokkenheid gebleven? Haar groote oogen straalden met een zachten glans en er was een vriendelijke, blijde trek op haar ingevallen gezichtje.

Nel had vooraf bij zich zelf overlegd wat ze alzoo zeggen zou, als ze Letta weer voor het eerst zou zien. Maar nu zij haar werkelijk zag, zóó veranderd, nog zóó zwak en zoo lijdend, nu was zij alles op eens vergeten. Zij kon niets anders doen dan naar haar toesnellen. En toen . . . toen wierp zij zich op de knieën voor haar neder, verborg haar gelaat in de plooien van haar kleedje onder den kreet: „Letta, o Letta!”

Haar gesnik werd nog heviger, toen zij Letta's hand liefkoozend over haar gebogen hoofd voelde strijken, en toen zij haar zachtjes hoorde zeggen: „Huil toch niet zoo, Nel! Je hoeft je niets aan te trekken. Ik

.... toen wierp zij zich op de knieën voor haar neder, blz. 48

ben weer zoo veel beter. Alles is voorbij, hoor!"

Eindelijk hief Nel het hoofd op en kreeg zij haar spraak terug. „Vergeef je het mij, Letta? Ik heb er zoo'n spijt van. Ik ben zoo ongelukkig geweest al dien tijd.... Je weet niet hoe erg.... Ik had alles willen geven, als ik het maar nooit gedaan had."

Letta lachte. „Jou vergeven, Nel? Jij moest mij vergeven. Alsof het mijn schuld niet was, mijn eigen schuld, dat jullie allemaal een hekel aan mij hadt. Ik was een echt akelig, vervelend kind. Ik kon niet eens een grapje verdragen."

„O Letta, houd op! Ik heb me schandelijk tegen je gedragen. We hebben het allen gedaan, maar ik het ergst. Greet zou het nooit gedaan hebben, als ik haar niet aan den gang had gemaakt. En dan dat leelijke vers, waar ik je zoo mee sardel! En toen 's middags hier in den tuin, waar ik het eenige genoegen, dat je hadt, bedierf, zoodat je het hier niet langer uit kon houden en weg liep van het feest en toen.... en toen.... dat vreeselijk ongeluk kreeg, door *mijn* schuld! O Letta! als je niet beter waart geworden.... dan.... dan had ik je...."

Ze durfde het vreeselijke woord niet uitspreken. Het was alsof zij opnieuw al den angst doorleefde van die dagen, toen Letta in doodsgevaar verkeerde.

„Maar, Nel! jij kondt het toch niet helpen dat ik zoo'n kruidje-roer-me-niet was, dat ik er maar direct van door ging, en nog veel minder kon je het helpen dat het hekje op slot was. En was het soms jouw schuld dat er een spijker was, waaraan mijn rok bleef haken? Kom, houd nou op met al die beschuldigingen."

Maar het hielp niet wat Letta zeide. En er ontstond een grappige twist tusschen de beide meisjes. De een wierp niet de schuld op de andere, maar zij beschuldigden zich zelf om het hardst. Het was maar goed voor Letta, die zich nog volstrekt niet mocht opwinden, dat mevrouw Van Bonten binnenkwam om aan dezen twist een einde te maken.

„Zie zoo. Nu heeft het bezoek lang genoeg geduurd en ik geloof dat het gepraat ook druk genoeg geweest is,” zei ze, „voor een meisje, dat nog rustig gehouden moet worden.”

„'t Was niet te druk. 't Was prettig, Mevrouw,” zei Letta. „Ik geloof dat het mij beter maakt.”

„Ja, maar 't is toch niet goed voor je om zoo druk te zijn. Nu moet je weer wat gaan rusten.”

„En wanneer mag ze dan terug komen?”

„Heel gauw; maar eerst is Greet aan de beurt.”

„Mag zij morgen komen, en ik overmorgen weer?” vroeg Nel.

„Ja, Mevrouw! en mag ze dan een heele poos blijven?” vroeg Letta.

„Als ik merk dat het je geen kwaad heeft gedaan,” antwoordde mevrouw Van Bonten.

Letta keek Nel na, toen zij de kamer uitging met het oprechte verlangen dat zij haar spoedig weer zou mogen zien.

En Nel zei in zichzelf onder het naar huis gaan: „Ze is lief! Ik heb nooit geweten dat ze zoo lief was. Wat ben ik toch blij, o, wat ben ik toch blij!”

Ze had haar blijdschap en dankbaarheid wel luid kunnen uitjubelen. Hoe liefdevol en genadig had God haar gebeden verhoord! Meer dan ze ooit had

durven hopen. Hij had niet alleen Letta hersteld van de gevolgen van dien gevaarlijken val; Letta had haar niet alleen vergeven al het kwaad, dat zij haar had gedaan; maar God had haar bovendien in Letta een nieuwe en lieve vriendin geschonken. Zij wist het: er was een band gelegd. Dat had ze gezien in de oogen, die haar zoo vol liefde hadden aangezien, dat had ze gehoord aan den klank van Letta's stem en aan alles wat ze tot haar gezegd had.

Wat was God goed voor haar geweest! Het was alles uitgekomen, zooals mevrouw Van Bonten tot haar gezegd had:

„En onze God ontfermt zich op 't gebed.”

Stond er ook niet in dezen zelfden Psalm:

„Hij heeft u wèl gedaan?”

Ja, God had haar wèl gedaan en liefderijk zich ontfermd op haar gebed, en zij meende dat zij Hem voor deze weldaad nooit genoeg zou kunnen danken.

De zomervacantie was nu in het zicht. Dokter Govers vond het raadzaam dat Letta, tot volledig herstel, vóór dien tijd niet meer naar school zou gaan.

Wat een lange vacantie! Lang en het was de prettigste, die zij ooit beleefd had en vol afwisseling. Eerst bleef zij nog een poosje in de pastorie van dominee Van Bonten; want Nita vond, dat ze niet alleen als een zieke, maar ook nog een paar weken als een gewoon gezond logeetje bij haar moest doorbrengen.

Daar kon niemand iets tegen inbrengen en zoo geschiedde het dan ook.

Daarna kwamen Nel en Greet aan de beurt.

„Je komt,” zoo drong Nel, „je komt bij ons minstens drie weken achter elkander logeeren, minstens drie weken, hoor, Letta! En als je dat niet doet, dan gelooven we er geen steek van, dat.... dat er niet nog wat bij je is blijven zitten van vroeger, nietwaar, Greet?”

„Ja, dat gelooven we dan niet,” beaamde Greet weer zoöals zij dat vroeger altijd deed, als Nel iets voorstelde.

„Dat behoef je nooit en nooit meer te denken,” ge-
tuigde Letta, zoo eerlijk en oprecht.

„Ja, ja, ja, al die eerlijkheid en oprechtheid is heel mooi en best, maar ik houd van daden, hoor!” zei Nel met haar oude voortvarendheid. „Praatjes daar heb je niks aan.”

„Nu, Nel! houd je maar kalm.... Ik heb immers niet gezegd, dat ik niet kom. Ik kom veel te graag.”

„Wanneer doe je het dan?”

„Dadelijk, zoodra Vader het goed vindt. Al was het de volgende week.”

Mijnheer Van Pree vond het goed; maar hij bedong de voorwaarde, dat Letta slechts veertien dagen bij de familie Govers zou doorbrengen en dat zij daarna dan toch weer eens thuis zou komen. Zij mocht zooveel meisjes bij zich vragen als zij wilde, maar hij vond dat Letta nu lang genoeg bij hem vandaan was geweest.

Letta nam nu spoedig voor een paar weken haar intrek bij dokter Govers en daar werd de nieuw gesloten vriendschapsband versterkt. En eerst toen zij zoo echt prettig en vertrouwelijk dag aan dag met

elkander omgingen, eerst toen konden Nel en Greet geheel en al zich overtuigd gevoelen, dat Letta niet alleen alles vergeven, maar ook geheel en al vergeten had.

Ze werd lichamelijk ook weer spoedig sterk en gezond; en toen ze weer naar huis ging, kon niemand meer aan haar zien, dat ze iets gemankeerd had. Uwendig gezond; en haar hartje, vroeger zoo eenzaam en arm, was nu verwarmd en gekoesterd door al die nieuwe vriendschap en liefde, die ze in zoo ruime mate genoot. Het plantje stond nu in den vollen zonneshijn en was gaan opleven en bloeien, meer dan iemand ooit had kunnen denken.

Toen Letta weer thuis was gekomen, werd het bij mijnheer Van Pree ook veel drukker dan het nog ooit geweest was, want Nita en Nel en Greet kwamen een paar weekjes. Juffrouw Van Lent wist soms niet hoe ze met alles klaar zou komen, maar het vroolijk gezelschap van al die meisjes deed haar wat ont-dooien; vooral Nel deed daartoe erg haar best. Met mijnheer Van Pree werden allen de beste maatjes. En als ze dan zoo gezellig bijeen zaten, dan kwam het oude zelfverwijt in Nel nog wel eens op en dacht ze: wat was ik toch een onverdraaglijk schepsel, dat ik zoo'n goeden, aardigen man zoo bespotten kon en dan nog wel om een lichaamsgebrek!

Eindelijk was de vakantie voorbij. De meisjes moesten weer naar school.

Het vorige jaar — zoo herinnerde Letta zich nog zoo goed — had ze haar vader zoo dikwijls om een fiets gevraagd. Maar nu? Als ze er nu een gehad had, dan zou ze er misschien wel menig aardig tochtje

mee gemaakt hebben, maar nooit zou ze er mee naar school zijn gegaan. Neen, dat nooit. Ze vond het nu veel te prettig om 's morgens in den trein te mogen stappen. En de tien minuutjes heen en terug, ze waren veel te gauw voorbij.

Als ze 's middags uitstapte bleef ze gewoonlijk op het perron staan totdat de trein wegreed. Dan verdrongen de hoofden van Nel, Greet en Nita zich voor het raampje van de coupé en klonk het luid: „Tot morgen! tot morgen!” En Letta wuifde den vertrekkenden trein na zoolang zij kon.

„Nou, nou!” bromde de conducteur dan wel eens in zichzelf, „dat is met jullie ook hollen of stilstaan! Dat was vroeger heel anders dan nu.”

En daar had de man gelijk in; want . . . het oude was voorbijgegaan. Het was nu alles nieuw geworden.
